

Список використаних джерел:

1. Замора О.І. Основні тенденції формування і використання трудових ресурсів / О.І. Замора // Актуальні проблеми економіки. – 2009. – № 4. – С. 85-91.
2. Горбонос Ф.В. Економіка підприємства: підручник / Ф.В. Горбонос, Г.В. Черевко, Н.Ф. Павленчик. – К. : «Знання», 2010. – 345 с.
3. Жуковський М.О. Трудові ресурси як складова конкурентоспроможності підприємства // Актуальні проблеми економіки. – 2010. – № 8(68). – С. 17-21.
4. Саратов А.Л. Формування трудових ресурсів і зайнятості / А.Л. Саратов // Економіст. – 2010. – № 10. – С. 72 – 73.
5. Палеха Ю.І. Менеджмент персоналу / Палеха Ю.І. – К. : Ліра-К, 2011. – 320 с.

Лопанчук А.А.

аспірант,

Науковий керівник: Степасюк Л.М.

кандидат економічних наук, доцент,

Національний університет біоресурсів і природокористування

**ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТУ М'ЯСНОГО СКОТАРСТВА
В СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ**

У всіх розвинутих країнах світу проблема забезпечення населення високоякісним м'ясом і м'ясопродуктами є досить актуальною. Адже м'ясо відноситься до основного продукту харчування. Щорічно виробництво його в світі збільшується, а споживання на душу населення по країнах залежить від складу продовольчих ресурсів, рівня життя, релігійних і національних звичаїв та коливається від 5 кг в більшій частині Азії до понад 90 кг у північній та південній Америці, Австралії, Новій Зеландії, Угорщині, Чехії та ін. Значну питому вагу у м'ясному балансі займає яловичина, адже вона – один із не багатьох видів м'яса, збагаченого дефіцитними мікроелементами (середній американець споживає 60 кг яловичини за рік, а в Аргентині споживання м'яса на одну особу ніколи не було нижче 70 кг). У розвинених країнах попит на неї зростає (темпи виробництва випереджають темпи збільшення поголів'я худоби) [1].

Українці не поступаються калорійності харчування розвинутих країнам. Але структура м'яса не відповідає вимогам раціонального харчування і попиту споживача. Якщо науково обґрунтована норма споживання м'яса сягає 82 кг на одну особу на рік, з них – 32 кг (39%) яловичини, то в Україні нині маємо 56 кг. У Київській області у

порівнянні з 2012 роком, показники споживання м'ясної продукції збільшилися і становили 72 кг, але як і раніше вони є нижчі від раціональної норми. Основними причинами такого становища є спеціалізація скотарства у більшості агроформувань на виробництві молока і екстенсивне вирощування поголів'я, внаслідок чого потенційні можливості енергії росту худоби використовуються лише на половину, а по реалізаційній масі на 70 – 75%, до того ж 15% її має нижче середню вгодованість і виснажені. Для повного задоволення і поліпшення харчування населення слід виробляти до 2 млн. тонн м'яса. Вирішення цієї проблеми вимагає проведення цілого ряду господарських, економічних і соціальних заходів [2].

Україна має всі ресурси для інтенсивного розвитку м'ясного скотарства. В сільськогосподарських підприємствах Київської області є достатньо природних і культурних пасовищ, розвинуте землеробство і кормовиробництво, саме тому м'ясне скотарство тут може розвиватися як спеціалізована самостійна галузь тваринництва.

Першочерговим завданням спеціалістів, керівників усіх рангів та працівників галузі скотарства в Київській області є забезпечення подальшого виробництва яловичини та підвищення рівня її споживання.

Існують три основні напрямки збільшення виробництва яловичини [2, с. 17].

Перший напрямок: ефективне використання тварин наявних молочних і комбінованих порід, підвищуючи їх генетичний потенціал м'ясної продуктивності та забезпечуючи інтенсивне вирощування молодняку, який у 18-24 місячному віці може сягати живої маси 450-500 кг.

Другий напрямок: широке застосування схрещення корів і телиць молочних порід з плідниками спеціалізованих м'ясних порід. Адже, помісні тварини мають підвищену енергію росту на 10-25% і здатні додатково нарощувати 40-50 кг приросту живої маси [2, с. 17].

Третій напрямок: прискорення розвитку спеціалізованого м'ясного скотарства, яке забезпечить збільшення виробництва високоякісної яловичини. Але навіть при успішному здійсненні перших двох напрямків збільшити виробництво яловичини можна лише на 30%, але цього мало. Тому без м'ясного скотарства вирішити проблему неможливо, саме тому в сільськогосподарських підприємствах Київської області м'ясне скотарство має розвиватись як спеціалізована самостійна галузь тваринництва, першочерговим завданням якої має бути розведення худоби саме м'ясних порід.

Переважає чисельність поголів'я м'ясної худоби у Київській області розводиться в Іванківському, Поліському, Вишгородському, Васильківському районах. Понад 25% поголів'я врх області м'ясного напряму продуктивності становлять тварини симентальської м'ясної

породи. Також область практикує створення нових м'ясних порід, так у племзаводі «Ворзель» Київської області було створено цінне стадо абердин-ангуської м'ясної породи вітчизняної селекції.

Щоб задовольнити потреби населення Київщини в яловичині, необхідно на кожну 3-4 молочні – утримувати одну м'ясну корову. Мова йде не про загальне збільшення худоби, а про зміну породної структури, тобто, на місце молочної корови, що вибуває, ставити м'ясну. Це сприятиме збільшення виробництва яловичини майже в 2 рази. Цим шляхом пішли розвинені країни. Наприклад, в США майже 80% яловичини одержують від м'ясних порід. Аналогічні зміни у породній структурі скотарства відбуваються також в Угорщині, Німеччині, Італії. Так, у світі частка яловичини, одержаної від м'ясних порід худоби, становить 54%, в Україні – лише 1,8% [3].

М'ясному скотарству притаманні менші праце-, фондо- та енергоємність, ніж іншим галузям тваринництва. Воно вимагає у 8-10 разів менше трудових ресурсів, що пояснюється використанням малозатратної технології утримання м'ясної худоби. Структура раціону цієї худоби більш проста і дешева. Ця галузь вимагає мінімальних витрат електроенергії, механізмів і машин.

Для виробництва яловичини застосовують іншу технологію з використанням м'ясних порід худоби, добре пристосованих до різних кліматичних умов, не вибагливих до кормів, стійких проти захворювань, більшим виходом м'яса високої якості. Все це позитивно впливає на економіку, що для Київської області і України, в цілому, дуже важливо [3, с. 14].

Продовольчі, економічні та соціальні умови підтверджують, що є необхідність в Київській області сформувати спеціалізоване м'ясне скотарство у самостійну галузь. При поступовому, більш повному забезпеченні населення м'ясом різко зросте попит на якісну продукцію, задовольнити який зможе тільки м'ясне скотарство. Становлення цієї галузі потребує відповідних коштів і часу. Тому треба динамічно вирішувати питання, які сприяють реалізації проблеми – розширенню племінної бази м'ясного скотарства в даній області за рахунок вітчизняних і імпортованих порід, подальше вивчення їх біологічних і господарських ознак в умовах України [2, с. 18].

Отже, збільшення виробництва яловичини в Київській області можливе за рахунок зміни породної структури у галузі, яке прискорить розвиток спеціалізованого м'ясного скотарства в області та сприятиме підвищенню якості яловичини відповідно до потреб споживачів.

Список використаних джерел:

1. Вегетарианство, или почему вредно есть мясо [Електронный ресурс]. – Режим доступа: http://tantrayoga.narod.ru/html_nm/vegetarian.htm

2. Чому Україні потрібне м'ясне скотарство? Ефективне тваринництво – 2013. – № 6. – С. 17-18.

3. Шуст О.А. Організаційно-економічні засади функціонування м'ясного скотарства в Україні / О.А. Шуст, В.І Радько // Економіка АПК. – 2014. – № 6.

Мрічка А.А.

студентка,

Науковий керівник: Долматова Г.Є.

кандидат економічних наук, доцент,

*Донецький національний університет економіки і торгівлі
імені Михайла Туган-Барановського*

ФІНАНСОВІ ПРИЧИНИ ВИНИКНЕННЯ НЕПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

На сьогоднішній день в Україні явище неплатоспроможності є дуже актуальним. Відомо, що значні політичні перетворення, які були викликані подіями, розпочатими 11 листопада 2013 року внесли значний негативний відбиток на економічне становище країни, що призвело до збільшення кількості неплатоспроможних підприємств, які прямують до банкрутства, що призводить найчастіше до ліквідації підприємств. Зазначимо, що на початок 2014 року загальна кількість підприємств, які перебувають у процедурах банкрутства, становить 13642, це на 11% більше, ніж у листопаді 2013 року [2].

Теоретичні та практичні аспекти неплатоспроможності підприємств розглядалися в працях таких вчених, як: І. Бланк [3], І. Качалов [4], В. Солотва [5], С.В. Чимириш [6], О. Шеремет [7]. Однак, недостатньо висвітленими є фінансові причини виникнення неплатоспроможності підприємств України та вирішення проблеми неплатоспроможності на сучасному етапі функціонування країни. Все це свідчить про актуальність обраного напрямку дослідження.

Слід зазначити, що у Законі України від 14.05.1992 р. № 2343-ХІІ «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» визначено, що «неплатоспроможність – нездатність учасника платіжної системи в строк, встановлений договором або визначений законодавством України, в повному обсязі виконати свої зобов'язання щодо переказу коштів» [1].

Можна сказати, що проблеми неплатоспроможності підприємств у сучасному світі поширена не лише в Україні. Статистика американських і європейських ринків свідчить, що зі 100% новостворених компаній лише 20% продовжують своє існування після 3 років роботи. При чому з